U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **F plus H s. r. o.,** se sídlem Zborovská 856/49, Třebíč, zastoupeného Ing. Jitkou Routkovou, daňovou poradkyní se sídlem Komenského 87/3, Liberec, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 4, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2011, čj. 5803/11-1303-701728, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2011, čj. 29 Af 86/2011 - 58,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 2. 5. 2011, čj. 5803/11-1303-701728, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Třebíči ze dne 4. 8. 2010, čj. 93453/10/330911703854, kterým správce daně podle § 46 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v rozhodném znění, a podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění, vyměřil žalobci daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 3. čtvrtletí 2009 ve výši 0 Kč.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který usnesením ze dne 30. 9. 2011, čj. 29 Af 86/2011 - 58, zastavil řízení o žalobě z důvodu nezaplacení soudního poplatku.

Žalobce (stěžovatel) brojil proti usnesení krajského soudu kasační stížností. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce pro řízení o této kasační stížnosti.

Podáním ze dne 4. 4. 2012, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 10. 4. 2012, vzal stěžovatel kasační stížnost v plném rozsahu zpět. Tento úkon odůvodnil tím, že krajský soud v mezidobí usnesením ze dne 13. 12. 2011, čj. 29 Af 86/2011 - 69, zrušil napadené rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti a vzhledem k tomu, že o kasační stížnosti nebylo dosud rozhodnuto, Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti zastavil [§ 47

písm. a) s. ř. s. za použití § 37 odst. 4 s. ř. s. a § 120 s. ř. s.]. S ohledem na zastavení řízení o kasační stížnosti se zdejší soud již nezabýval žádostí stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce. Takový postup by byl ryze formální, zcela neúčelný a odporoval by ekonomii řízení. Pro úplnost však zdejší soud podotýká, že stěžovatel byl osvobozen od soudních poplatků rozhodnutím krajského soudu čj. 29 Af 86/2011 - 69 (výrok II), které nabylo právní moci dne 2. 1. 2012, přičemž v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. s. se přiznané osvobození vztahuje i na řízení o kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, pokud bylo řízení o kasační stížnosti zastaveno. Přestože stěžovatel s poukazem na § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. požadoval náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud mu právo na náhradu nákladů nepřiznal. Ani důvodnost tvrzení stěžovatele, že vzal svůj návrh zpět pro pozdější chování soudu, který jeho návrhu plně vyhověl, by nemohla založit podmínky pro přiznání práva na náhradu nákladů stanovené v § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. Předmětné ustanovení totiž směřuje výhradně k jednání žalovaného. Pojem „*odpůrce*“ zde byl bezpochyby použit v návaznosti na § 33 odst. 1 s. ř. s. za účelem označení druhé procesní strany, tedy účastníka řízení (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2003, sp. zn. 28 Ca 614/2002), kterým v žádném případě nemůže být ani v řízení o kasační stížnosti soud (§ 105 odst. 1 ve spojení s § 33 odst. 1 s. ř. s.). Nadto Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že ke zrušení napadeného rozhodnutí došlo pouze z toho důvodu, že stěžovatel po jeho doručení podal k soudu žádost o osvobození od soudních poplatků. Ustanovení § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. přitom zásadně míří na případy, kdy ze strany státního orgánu došlo k následné nápravě vlastního pochybení či závadného stavu (srov. usnesení Městského soudu v Praze ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 7 Ca 31/2003 či usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 19. 2. 2003, sp. zn. 10 Ca 287/1999).

Závěrem Nejvyšší správní soud doplňuje, že stěžovatel neuhradil soudní poplatek za řízení o kasační stížnosti, proto nebylo třeba rozhodovat o vrácení poplatku ve smyslu § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 26. dubna 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu